

ning vanærende Straf; enten synes alle saadanne Forbrydelser, baade naar de begaaes første Gang og i Gjentagelsestilfælde, at maatte henlægges under Rævningsret, eller ogsaa maatte de af dem, som skulle henhøre under de almindelige Underretter, ligeledes, naar de gjentages, blive at bedømme ved disse Retter. Thi udfordres der overhovedet nogen større Garantii end den, som Behandlingen ved Underretterne frembyder, maatte dette vistnok fortrinsviis gjælde, naar der er Tale om første Gang at sælde en Anklaget skyldig; thi da er Straffen ikke det eneste og ikke engang det største Onde, der truer ham; der er da Tale om, ved den offentlige Domsældelse for en vanærende Handling at erklære, at den Anklagede har gjort sig uærdig til sine Medborgeres Agtelse, en Agtelse, som han, naar han atter gjør sig skyldig i samme Forbrydelse, allerede tildeels eller ganske har mistet.

Søvrigt maa det vistnok indrømmes, at Bestemmelserne i den nye Straffelov, som endnu ikke kjendes, maatte faae en væsentlig Indflydelse paa alle denne Materie vedrørende Spørgsmaal og navnlig da ogsaa paa Hovedspørgsmaalet, om Straffens Størrelse eller Forbrydelsens Art bør lægges til Grund for Fordelingen af Sagerne mellem de tvende Classer af Retter. Udvalget finder derfor heller ikke Anledning til at gaae videre i de herhen hørende Overveielser, men undlader dog ikke, i Forbindelse med det Anførte endnu at fremhæve, at Bænsfeligheden af i Begyndelsen at erholde de nødvendige juridiske Kræfter og Hensynet til de Offere, der kræves af Borgeme ved Udførelsen af Rævningshvervet, vistnok frembyder vægtige Grunde for, i Lovstilsfælde hellere at henføre færre Sager til Rævningsretterne, hvorved det jo altid vilde staae aabent, senere, naar Forholdene udvikle sig efter Duffe, at udvide deres Omvaade, medens det derimod aabenbart vilde være faare uheldigt, hvis man paa Grund af fejlslagne Forhaabninger eller deslige senere skulde blive nødsaget til at foretage en Indskrænkning i de Sager, som engang vare henlagte under Rævningsretterne.

Det er tildeels en lignende Betragtning og beslægtede Hensyn, der have ledet Forslagsstille-

ren til, i Slutningen af det Lovudkast, som vi nu ere i Begreb med at forlade (VII. S 100), at foreslaae den hele nye Tingenes Tilstand foreløbigt indført alene for Kjøbenhavn og først nogle Aar senere for det øvrige Land. Skovdel nu vistnok en saadan deelsvis Gjennemførelse med den betragtede Retsforfjællighed ikke er uden Betænkelse, turde dog de ovenanførte Betragtninger i Forbindelse med den Omstændighed, at man tør vente, at den nye Reform hurtigere vil vinde Indgang i Hovedstaden end i det øvrige Land, afgive vægtige Grunde for at følge denne Vej. Smidlertid forekommer det os dog, at der vilde være al Anledning til allerede da at afrunde Retsgebetet, saaledes navnlig, at Kjøbenhavns Amts nordre og søndre Dirl samt Amager Dirl, eller det saakaldte gamle Kjøbenhavns Amt, indrages under de kjøbenhavnske Retskredse og den kjøbenhavnske Rævningsret. Det vilde derhos vistnok være mindre rigtigt, ligesuldt strax at give Loven for hele Landet; i alt Fald vilde det være mere stemmende med en saadan forsøgsnæssig Fremgangsmaade at lade Loven for det øvrige Lands Vedkommende, skjøndt forberedt, beroe indtil Indtrædelsen af det Tidspunkt af ifkun 4 à 5 Aar senere, da Institutionen overalt skulde gennemføres. Denne videre Gjennemførelse burde vistnok, selv om Loven strax blev givet og ikke blot forberedt for det hele Land, under ingen Omstændigheder iværksættes, forinden en, udtryffeligt forefæren, Revision havde fundet Sted efter de i Kjøbenhavn vundne Erfaringer.

Ved det andet Udcast — om Forfølgningen af Straffesager, som behandles ved Rævningsretter — skal Udvalget i Almindelighed bemærke, at heri er medtaget en Deel Bestemmelser, der deels synes nærmest at høre hjemme i Straffeloven og deels ere af en mere almindelig Natur, saaledes at de ingenlunde blot gjælde om Forfølgningen af Sager ved Rævningsretterne, men om Forfølgningen af Straffesager overhovedet. Sdet Udvalget derfor saameget mindre kunde